

Kendimize güveniyorsak, korku ve kuşku duymayacağımız, çekinmeyeceğimiz bir ikinci kişi mutlaka vardır

Sanmıyorum ki “Bir elin nesi var, iki elin sesi var” atasözümüzü duymayan, bilmeyen olsun.

Doğru olan bu sözü, hayatımızın her alanında kullanırız. Sözü biliyor ve kullanıyoruz ama iki elin bir araya getirilmesi konusunda sorunlar yaşıyoruz. Sorun, bir elin diğer ele güvenememesinden kaynaklanıyor.

Biz,sayfanın içeriği bakımından, işçiler arasındaki güvensizliğe değinelim.

Güvensizlik denilince akla sendikalar gelir.

İşçilerin örgütlenme sürecinde kendini gösteren güvensizliğin merkezine işçiler, sendikaları yerleştirmiştir. Haklı gerekçelerle Türkiye’de işçilerin çok büyük oranı sendikalara güvenmiyor. Ancak sendikalara olan güvensizlik, örgütsüzlüğü beraberinde getiriyor. Örgütsüzlük, işçiler arasında güven sorununu daha da derinleştiriyor. İşçiler patronların örgütlülüğü karşısında yalnızlaşıyor. daha zor koşullarda çalışmasının önünü açıyor. Bu nedenle de, haklı gerekçeleri de olsa işçilerin sendikalardan uzaklaşması kabul edilemez. Güvenemedikleri sarı sendikalara karşı güvenecekleri sınıf sendikacıları da vardır. Sayısı az olabilir. Sayısını artıracak olanda işçilerdir. Ernesto Che Guevara’nın dediği gibi “Kaybettiğinde değil vazgeçtiğinde yenilirsin”

Peki, işçiler, sendikalara güvenmiyor da birbirine güveniyor mu?

Sendikalara olan güvensizlik, işçilerin birbirlerine olan güvensizliğini ön plana çıkartmamaktadır.

Aslında; İşçilerin birbirine olan güvensizliği, örgütlü bir güvensizliğe dönüşmüş durumdadır. İşyerlerinizde karşılaşılıyor ve yaşıyorsunuzdur.

Örneğin; Herhangi bir örgütlenme karşısında işçilerin birçoğu birbirlerine olan güvensizliğini şu cümleleri anlatır. Bizim işyerinde kimseye güvenilmez. O müdürün adamıdır, o patronun hemşerisidir, ağzından laf durmaz. O müdürün, patronun gözüne girmek için her şeyi yapar ona güvenilmez. O para için, çıkarı için babasını satar, ona güvenilmez. Onun tuzu kuru onunla yola çıkılmaz. Onun emekliliğine az kaldı hiçbir şeye gelmez. Onun gözü müdürlükte, şeflikte, rahat işi kapmakta vb. gibi bir sürü örnekle çoğaltabiliriz.

Herkes ondan şikayetçidir de peki O kimdir? Kendisinden başka herkes, O'dur.

Oysa onlar; Fabrikada aynı makine başında, bitmek bilmeyen mesaide birlikte çalışır. Vardiyelerini bölüşürler.

Kargoda ki kurye, dağıtım bölgesini diğer arkadaşıyla paylaşır. Mahallede ki tüm sokakları tek bir çöpçü temizlemez ki. Lojistik işçisi tırı yüklerken biri aracı istif eder diğeri yükü araca taşır. Ofis işçileri aynı masayı aynı odayı paylaşır. Tekstil işçisinin biri gömleği dikerken diğeri ütüsünü yapar. Otomotiv işçisinin bir kapı kolunu diğeri kapıyı yapar. Arabalar tek bir işçinin elinden çıkmaz ki. Göğü delen binaları yapan inşaat işçisinin biri duvarı örerken, diğeri sıvayı atar.

Ve ortaya işverenler için muazzam karlar çıkar.

Karları için; İşverenler, işçilerin siyasi görüşü, rengi, mezhebi, geldiği bölgeyi hatta etnik kökeninde ki farklılıklarını kullanırlar. Oysa, işverenler hiçbir zaman işçinin siyasi görüşü, mezhebi, rengi, ırkı ile ilgilenmez. Onları ilgilendiren daha fazla kar, daha fazla sömürüdür. Ve bunun içinde gazetelerini, televizyonlarını kullanarak işçiler arasında ki bu farklılıkları, kendileri için güvenceye dönüştürürler. Şansa bırakmazlar hiçbir şeyi, sarı sendikacılar aracılığı ile de işçilerin birbirlerine güvensizliğini pekiştirirler. İşçilerde bu oyuna çoğu kez gelir. Suçu kendi arkadaşından arar.

Onlar; Aynı güvensizliği, patronuna, müdürüne karşıda yaşar. Çarpıcı bir durumdur, ancak bu denli örgütlü bir güvensizliğe dönüşmemiştir. Öyle olmazsa işçilerin örgütlenmesinin artması gerekirdi.

Onlar; Taşeron, sözleşmeli, geçici işçi olur. Özel istihdam bürolarınca kiralanır. Beraber iş cinayetlerine kurban gider.

Aynı servise, aynı otobüse biner, aynı mahallede oturur. Aynı pazarda alışveriş yapar, aynı kahvehaneye gider. Kirasını ödeyemez evinden atılır. Çocuğuna kendisinin yaşamından uzak bir dünya hayal edemez. Kredi kartlarına mahkûm, sefalet ücretiyle aç kalır, açıkta

kalır.

Ama ne olursa olsun güvenemez kendi gibi olana.

Sonuç olarak, işçiler patronları için birbirlerini tamamlar. Biri olmazsa patronların işi eksik kalır.

Birbirlerine güvenmeyen işçiler, patronu için işyerlerindeki işlerini eksiksiz, hatta birçok işyerinde eksik istihdamla işlerini yaparlar.

Patronlarının işini yaparken birbirlerini tamamlayan işçiler neden kendileri için birbirlerine güvenmezler?

Oysa onlar, insanca yaşayabilecek bir ücrete ve insan onuruna yaraşır bir çalışma ortamına önce kendine, sonra işçi arkadaşına güvenmesiyle kavuşabilir.

Kendimize güveniyorsak, korku ve kuşku duymayacağımız, çekinmeyeceğimiz bir ikinci kişi mutlaka vardır.

İşçi ve Sendika